

váží tolik, že je na jejich uzvednutí potřeba několika mužů. Ty části hradu, které kdysi nesly patinu věků a historie, se nyní třpytí jako nové. I růže v atriu Midas zezlatil. Už jim neraší nové pupeny a ve vzduchu se nenese jejich vůně.

Ve Výšezvonském hradu jsem vyrostla. Zнала jsem po hmatu všechny hrubé kameny do jednoho stejně jako flekaté schodiště. Zнала jsem po paměti i tmavé žilkování dřeva v okenních rámech. Dodnes si pamatuju, jaké bylo sedět na otcově trůnu z kamene a diamantů vydolovaných z hor na východě.

Občas se za noci probouzím zamotaná ve zlatých příkrývkách a nevím, kde jsem. Vůbec tohle místo nepoznávám. Už ne.

Většinu dní nepoznávám ani samu sebe.

Návštěvníci z ostatních království se rozplývají nad vším tím leskem a nádherou. Jako uchvácení obdivují preciznost, s jakou se tu vše proměnilo ve zlato, a vychvalují Midasovu moc.

Mně se však stýská po Výšezvonu, jaký býval kdysi.

Po šedých koutech, hrubých židlích i ošklivých modrých tapisériích, které visely v mé staré ložnici. Překvapí vás, po čem všem se vám stýská, když vám to někdo vezme.

Se svatbou jsem souhlasila s vědomím, že mi bude moc nad Šestým královstvím chybět. Věděla jsem, že až otec zemře, budu po něm truchlit. Dokonce jsem věděla, že mi bude scházet oslovení mým starým jménem a titulem – princezna Malina Colierová.

Nikdy mě ale ani nenapadlo, že mi bude chybět hrad jako takový. Vůbec jsem to nečekala. A přesto se tak stalo, když se vše přímo před mýma očima měnilo – jedna místnost za druhou, jeden předmět za druhým.

Nepopírám, že zpočátku jsem byla nadšená. Zlatý hrad ve zmrzlých horách jako by vystoupil z pohádky. A jeho král ze mě chtěl udělat svou královnu. Manžeství s ním mi mělo zajistit, že zůstanu tady, ve svém domově, a že moje královská pokrevní linie bude pokračovat.

Jenže teď tu sedím v zezlaceném malířském ateliéru a tahle naivita mě dávno opustila. Nemám dědice, ani rodinu, ani magickou moc. Můj manžel není mým partnerem a místo, kde jsem vyrostla, už ani nepoznávám.

Obklopuje mě bohatství, které pro mě nemá žádnou hodnotu.

Tento hrad, v němž mě matka porodila, odkud vládli můj otec i praděd a který v sobě nese všechny mé nejmilejší vzpomínky, se pro mě stal cizím. Nepřináší mi útěchu ani vzrušení, a už vůbec ne život jako z pohádky.

Lidé jsou pohledem na něj uchvázeni, zatímco moje oči vidí jen rýhy ve zlatých podlahách a zdech. Vím o každíčkém centimetru, kde je kov ošoupaný a zkřivený. Všímám si koutů, které sloužící dostatečně nevyčistili, i míst, která léty zmatněla.

Zlato se možná leskne, ale neobstojí ve zkoušce časem. Ohmatá se, ztratí lesk a stane se z něj jen poddajný povrch, který nic nevydrží a potřebuje neustálou péči.

Nenávidím všechno zlato. Stejně jako nenávidím *jej*.

Svého věhlasného manžela. Lidé před ním padají na kolena, místo aby na ně padali přede mnou. Sice nevládnou magickou mocí, ale zatrpkllost je mocná čarodějka.

Tyndall bude litovat. Že mě odstrkoval, podceňoval a sebral mi království.